

ရွှေပဒေသာစာပေ

မိုးဝက်ပွင့်

အချစ်ခြင်းခြင်း...အမုန်းရှာ

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

အခန်း(၁)

"အဖေ"

"....."

"အဖေရေ...အီး...ဟီး...ဟီး"

ဝမ်းခေါင်းသံပါအောင် အော်ပြီး ဖခင်ကို တမ်းတငိုကြွေးနေတဲ့ ကလေးမလေးရဲ့ အသက်က ဆယ်နှစ်သာ ရှိသေးသည် တဲ့ ။ အရွယ်နဲ့ မလိုက်အောင် လောကဓံရဲ့ ထူထောင်း ရိုက်ပုတ်မှုဒဏ်ကို ခံရတာ အခု မိဘမဲ့ဘဝကို ရောက်ရပြီလေ။ အမေက သူမကို မွေးပြီးကတည်းက ဆုံးသွားသည် တဲ့ ။ ဖခင်ရဲ့ မေတ္တာရိပ်အောက်မှာ ဆယ်နှစ်တာ ကြီးပြင်းလာရတဲ့ ကောင်မလေး။

အခု...

ဖခင်ဆိုတဲ့ အရိပ်တစ်ခုကပါ ပြုလဲသွားပြန်ပြီ။ ဘယ်မှာ လဲ အားကိုးစရာ။ လူလား မမြောက်သေးတဲ့ အရွယ် ဖြစ်သည့် အပြင် မိန်းကလေးကလည်း ဖြစ်နေပြန်တော့ ရှေ့ရေးကိုတွေးပြီး ရင်လေးစရာပါ။ ဒါ ကိုယ့်အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေးမို့ ဦးကောင်း ကိုယ့်မှာ တာဝန်မကင်းဘူးလို့ ထင်မိ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...

ကိုယ့်အချစ်ဆုံး သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေးက ကိုယ့်သမီးလေးပဲပေါ့။ ကိုယ့်မှာ လည်း မွေးထားတာ ရှားရှားပါးပါး သားတစ်ယောက်တည်းရ

ယ်။ ဒီသားတစ်ယောက်မွေးဖို့ တောင် မိန်းမက မနည်းပြောရတာလေ။

"ဥဝေ...ဝေ...ဝေ...ဝေ"

"အဖေ...သမီးကို မထားခဲ့ပါနဲ့ အဖေရယ်။ အဖေ မရှိရင် သမီးက ဘယ်သူ့ကို အားကိုးရမှာ လဲ အဖေရဲ့ ။ သမီးကိုပါ ခေါ်သွားပါ... သမီး ကိုပါ ခေါ်သွားပါ ... အဖေ...ဟီး...ဟီး"

"သမီး"

"ပြောတော့ သမီးကို စိတ်မချဘူးဆို...အခုတော့ စိတ်ချသွားပြီလား အဖေရယ်... အဖေ မရှိရင် သမီး ဘယ်လိုနေရမှာ လဲ အဖေရဲ့ "

"သမီး...လင်းဆစ်နွယ်"

"အဖေရေ..."

အလောင်းကို သင်္ချိုင်းမှာ မြေမြှုပ်ဖို့ သယ်ဆောင်သွားကြပြီမို့ က လေးမလေး လိုက်သွားဖို့ ပြင်လေလျှင် ဦးကောင်းကင် ပခုံးကနေဖက်ပြီး ချုပ်ထားရလေ၏။

"မလိုက်ပါနဲ့ သမီးရယ်...သမီး လိုက်သွားလို့ မဖြစ်ပါဘူး။

မလိုက်ပါနဲ့ "

"ဟင့်အင်း...လိုက်မယ်..သမီး လိုက်ပါရစေ"

"သမီး"

"သမီး လိုက်ပါရစေ ဦးဦးရယ်...အဖေ"

"သမီး...ဦးဦးစကားကို နားထောင်စမ်း...သမီးလိုက်လို့ မဖြစ်ဘူး"

"ဟင့်အင်း...လိုက်မယ်"

လိုက်ချင်စိတ်ပြင်းပြနေသူက တတ်နိုင်သလောက်ခွန်အားနှင့် ရုန်းထွက်နေတာ ဦးကောင်းကင် မနည်းချုပ်နေရ၏။ လိုက်သွားလို့ ကတော့ သချိုင်းရောက်ရင် မြေမြှုပ်တဲ့ အခါ ကလေးမလေး ပိုပြီး ခံစားရမှာ ပေါ့။

"အီး...ဟီး...ဟီး"

"သမီး"

"လွှတ်ပေးလိုက် ဖေဖေရာ...စေတနာကို စေတနာမှန်းမသိ၊ ဖေဖေမို့လို့ သားကတော့ လုံးဝကို စိတ်မရှည်တာ"

"သား"

နှစ်သိမ့်ပေးလိုသော လက်အစုံက ကလေးမလေးကို လွှတ်မပေးနိုင်ဘဲရှိကာ သားကိုလှည့်ကြီးပြီး မျက်ခုံးနှစ်ဖက် ကျုံ့သွားလေ၏။ စိတ်မရှည်တတ်တာကိုသိပေမယ့် တစ်ဖက်ကလည်း ခံစားနေရတာ မရှုမလှပဲလေ။ မခံစားဖူးတော့ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာကို နားလည်ပေးနိုင်ခြင်းနှင့် အတူ...

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ သားရယ်...သူ့ခမျာ မိဘမဲ့ဘဝကို ရောက်ရတဲ့ အတွက် ဘယ်လောက်ဝမ်းနည်းခံစားနေရမလဲ။ သားက ဘယ်လိုအပူမှ မကြုံခဲ့ရဖူးသေးတော့ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူးပေါ့။ ကိုယ်နဲ့ မဆိုင်ဘူးဆိုပြီး ဥပေက္ခာပြုတတ်တဲ့ စိတ် မမွေးပါနဲ့ သားရယ်... သူ့နေရာ ခဏဝင်ကြည့်ပြီး ငါဆိုရင်လို့ တွေးကြည့်လိုက်စမ်းပါ"

အခု မိဘမဲ့ဖြစ်သွားပေမယ့် သူ့ကို ဖေဖေ မွေးစားဖို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ ဘာအားငယ်စရာရှိတော့လို့ လဲ... ကံကောင်းတယ်လို့ တောင် ပြောရဦးမှာ ။ မတောင့်မတ မကြောင့် မကြဘဝနဲ့ နေရမှာ

ကိုများ မျက်ရည်က ကုန်ပဲမကုန်နိုင်ဘူး။

"မင်း ကလေးအတွေးနဲ့ အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့ပြောတာ ဖေဖေ မကြိုက်ဘူး သား... ဒီကလေးမလေးရဲ့ ခံစားချက်မျိုး မင်းကိုယ်တိုင်ကြုံလာတဲ့ အခါ သိလိမ့်မယ်။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ် ရွှေဘုံပေါ်မှာ စံစားရမယ် ဆိုရင်တောင် မိဘမေတ္တာရိပ်နဲ့ မလဲနိုင်ကြဘူးကွ"

ဖေဖေလေသံက နည်းနည်းမာသလိုရှိတာမို့ အဓိက ကောင်မလေး ကိုပဲ ဆင်ကြည့်ကြည့်ပစ်လိုက်၏။ ငိုပဲငိုနိုင်လွန်းလို့ လေ။ သူက ကိုယ်ချင်းမစာတတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးဖြစ်ပြီး လူကြီးတွေထက် ပိုခံစားတတ်နေလို့ ကြည့်မရတာ။

ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦး...

မျက်ရည်တွေ ရွှဲနစ်နေရတဲ့ အထဲ နှပ်ချေးတွေက ထွက်လိုက်သေး။ ရွံတတ်သူပီပီ အဓိက နှာခေါင်းရှုံ့ပြီး အန်ချင်စိတ်ပင်ပေါက်သွား၏။ ကလေးက ကလေးလို ဘောင်းဘီ၊ စကတ် မဝတ်ပါဘဲ ဝတ်ထားတာက ထဘီအနက်ခံပေါ်မှာ အနီရောင်အဝိုင်းလေးတွေနှင့် လေ။ အင်္ကျီက အဖြူကနေ ဝါကြင်ကြင်အရောင် ပေါက်နေပြီ။ ဆံပင်တွေက ကျောလောက်ရှိပြီး ဖိုးရိုးဖားရားနှင့် ဆိုတော့ အရူးမနဲ့ တောင် တူနေသေးရဲ့ ။

ကလေးပဲ...

ဆံပင်အရှည်ထားစရာလိုသေးလို့ လား။ မထိန်းတတ်မသိမ်းတတ် မပြုပြင်တတ်တဲ့ အရွယ်မှာ ညှပ်ပစ်လိုက်ပေါ့။

ခုတော့...

"သမီး"

ဦးကောင်းကင်ခေါ်တော့ မော့ကြည့်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်

တို့ က မခြောက်နိုင်။

"သမီး ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော်... သမီးဖေဖေ မရှိတော့ပေမယ့် ဦး
က သမီးဖေဖေရဲ့ သူငယ်ချင်းပဲဥစ္စာ... ဦးကို သမီးရဲ့ ဖေဖေလို့ သဘော
ထားပါကွယ်။ သမီးက ဦးရဲ့ သမီး ဖြစ်သွားပြီ...ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နော်
"

"ဟုတ်"

"ဒါမျိုးကျ 'ဟုတ်'တဲ့ ၊ မပြောလိုက်ချင်ဘူး"

"သား"

"....."

"မင်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ဖေဖေ စကားပြောနေရင်
မင်းဝင်မပြောနဲ့ လေကွာ"

"ပြောစရာဖြစ်နေလို့ ပြောမိတာ"

"လင်းဆစ်နွယ်က ကလေးပဲရှိသေးတာ။ မင်းက အသက် ၂၀ ပဲဖြစ်
နေပြီ။ ကလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ တကယ်ဆို မင်းက သနားကရု
ဏာထားတတ်ရမှာ မဟုတ်ဘူး လား"

ကလေးနဲ့ လူကြီး ခွဲခြားပြီး ကိုင်ပေါက်လိုက်တော့မှ အဓိက ငြိမ်သ
က်သွား၏။ အဓိကက လင်းဆစ်နွယ်ကို ကြည့်မရသလို လင်းဆစ်နွယ်
ကလည်း စကားပြောမာရေကျောရေနိုင်လွန်းလှတဲ့ အဓိကကို ကလေး
အတွေးနှင့် ပဲ ကြည့်မရစွာ မုန်းတီးစိတ်တွေ ဖြစ်တည်သွားမိ၏။

"ကဲ...သမီး"

"ရှင်"

"မျက်ရည်တွေ သုတ်လိုက်နော်။ သမီးမှာ အဖေမရှိတော့ပေမယ့် ဦး
ရှိပါတယ် သမီးရယ်"

ဦးကောင်းကင် ကိုယ့်သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေးကို ကိုယ့်သမီးလေး
လိုပဲ ရင်မှာ သဘောထား၍ မျက်ရည်တွေကို ကိုယ်တိုင်ပဲ သုတ်ပေးလို
က်၏။

သူ့မှာ အဓိကဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်မှ လွဲ၍ နောက်ထပ်သားသမီး
ဆိုတာ ရှိမှ ရှိမလာနိုင်တော့ပဲလေ။

ဒါကြောင့် ...

အခန်း(၂)

"ဘာ...ဒီကလေးကို မွေးစားဖို့ ခေါ်လာတာ...ဟုတ်လား"

မျက်ဝန်းကို ကြည့်စရာမလို၊ စိတ်ကို ခန့်မှန်းနေစရာမလိုဘဲ အသံကြားရုံနဲ့ သိသာလွန်းတာက မလိုလားမှုများ စွာ။ လိုလားပါ့မလား ။ သူမကိုယ်တိုင်ကတောင် အဓိကဆိုတဲ့ သားတစ်ယောက်ကို မိခင်ဆိုပြီး ဂရုစိုက်ခဲ့တာမှ မရှိတာ။ သူများကလေးကို သည်းခံဖို့ ဆိုတာ ဝေလာဝေးစွပေါ့။

သားကိုမွေးဖို့ တောင်...

ကောင်းကင်ဆိုတဲ့ ကောင် ချောလိုက်ကြမ်းလိုက်နဲ့ မနည်းပြောခဲ့ရတာလေ။ မွေးလာတော့လည်း သားကို နို့တိုက်ရင် အလှပျက်မှာ စိုးလို့ ဆိုပြီး နို့ဘူးသာ တိုက်ခဲ့တဲ့ မိခင်။ တိုက်တော့တိုက်ခဲ့ပါသေးတယ်။ မိခင်နို့ကို ငါးလပဲ တိုက်ခဲ့တာလေ။ အဲဒီငါးလကာလမှာ နို့မတိုက်ချင်လို့ လင်မယားချင်း ရန်ဖြစ်ရတာ ခဏခဏပဲမဟုတ်လား။ မိခင်ရယ်လို့ ကလေး ကရိုကထကိုလည်း ဘာမှ မခံနိုင်သဖြင့် ဦးကောင်းကင်ပဲ တာဝန်ယူကာ ပြုစုခဲ့တာမို့ သားကလည်း မအေကို ဖုတ်လေသည့် ငါးပိ ရှိသည်လို့ တောင် မမှတ်ခဲ့တာ။

"ပြောစမ်းပါဦး ကိုကောင်းကင်ရဲ့ ... သူများကလေးကို ရှင်ကဘာကိစ္စနဲ့ မွေးစားဖို့ ဆုံးဖြတ်ရတာလဲ"

"ဘာကိစ္စနဲ့ မှ မဟုတ်ဘူး ။ ငါ့သူငယ်ချင်းရဲ့ သမီးလေးမို့ ငါ့ဥပေက္ခာ

ပြုမထားနိုင်တာ"

"ရှင်သူငယ်ချင်းသမီးမကလို့ ရှင်နဲ့ ရတဲ့ ရှင်သမီးပဲဖြစ်ဖြစ် ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး"

"ဘာ ... ပတ္တမြားခင်"

ခေါ်လိုက်တဲ့ အသံနဲ့ ပြန်ကြည့်တဲ့ မျက်လုံးအစုံကြောင့် လင်းဆစ် ကိုယ်လေးကျုံ့သွားလေ၏။ ကိုယ့်ကြောင့် သူများ လင်မယား ရန်ဖြစ်ကြ တယ်ဆိုရင် မကောင်းဘူးလေ။ ဖြစ်နိုင်ရင် ချက်ချင်းပြန်ပြေးပြီး ကိုယ့် အိမ်စုတ်ကလေးထဲမှာ ပဲ နေချင်တာ။

ဒါပေမဲ့...

အိမ်မှာ က လင်းဆစ်အတွက် အားကိုးစရာ အဖေက မရှိတော့ဘူး လေ။

"မင်း မိန်မတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဘာလို့ မိခင်စိတ် မမွေးနိုင်ရတာလဲ"

"ကျွန်မက သူ့အမေမှ မဟုတ်တာ။ ရှင်ပြောတဲ့ မိခင်စိတ် မမွေးနိုင်ပါဘူး။ ခုခေတ်ထဲမှာ လူတစ်ယောက်ရဲ့ စရိတ်ဆိုတာ တာဝန် ယူရတာနည်းသလား"

"ယုံပါတယ်... မင်းမှာ မိခင်စိတ်မရှိတာကို ငါ ယုံပါတယ်။ ကိုယ့် သားအရင်းအပေါ်တောင် ကြင်နာယုယမှုတွေ မပေးနိုင်ဘဲ မိခင်စိတ်မ မွေးနိုင်တဲ့ မိန်းမပဲဥစ္စာ"

ဒီလောက် ပြောလိုက်တာပဲ ကျေးဇူးတင်ဖို့ ကောင်းသေးတယ်။ ဟုတ်တာမှန်တာတွေသော ပြောရရင် ကိုယ်နွားကျနေတာ လူသိဦးမယ် လေ။

"ရှင် သိတယ်မဟုတ်လား...ပြီးတာပဲ"

"မင်းလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သိပေါ့"

"ရှင်က ဒီကလေးကို မွေးကိုမွေးစားမယ်ပေါ့...ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်"

"ဘာလဲ...မွေးပြီးစားဖို့ လား"

"ဝုန်း"

"အမေ"

ဦးကောင်းကင် စားပွဲကို လက်ဝါးနှင့် ရိုက်ပြီး ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက် တာကြောင့် လင်းဆစ်ကိုယ်လေး တုန်သွားပြီး ဘယ်ကိုပြေးပုန်းချင်မှန်း ပင် မသိတော့ပေ။ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်၏ စကားအဓိပ္ပာယ်ကို နားမလည်တတ်သေးတဲ့ လင်းဆစ်ကတော့ ဦးကောင်းကင် ဘာကို ဒေါသထွက်မှန်းမသိရှာပေ။

ဆိုဖာပေါ်မှာ ဆောင့်ကြောင့် လေးထိုင်ပြီး နူးနှစ်လုံးကို ကျစ်နေအောင် ဖက်ထားမိ၏။ ဒီလိုဖြစ်တာ ကိုယ့်ကြောင့် ဆိုတဲ့ အသိစိတ်နဲ့ ဒေါ်ပတ္တမြားခင်ကို စိတ်မလုံစွာနှင့် ကြည့်မိတော့ ကိုယ့်ကိုကြည့်လိုက်၊ ဦးကောင်းကင်ကို ကြည့်လိုက် ဖြစ်နေသော မျက်လုံးတွေက ကျားများလို ခုန်အုပ်တော့မည့် ပမာ။

ကြောက်လွန်းလို့ နူးလေးတွေ ဆတ်ဆတ်တုန် လာပြီး ငိုလည်း မငိုဘဲရှိကာ ခေါင်းကို ငုံ့ထားရင်း ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်နေသလိုပါပဲ။

"ရှင် ဘာပြောချင်လဲ...ပြောလေ...ပြောစမ်းပါ"

"ပြောရရင် ပြောမဆုံးပေါင် တောသုံးတောင်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်"

ပတ္တမြားခင်... သူများကို မင်းစိတ်နဲ့ နှိုင်းရင် ရိုင်းသွားမှာ ပေါ့။ မင်း
ဘာတွေလုပ်နေလဲ ငါ မသိဘူးလို့ ထင်နေလား။ မသိတာ မဟုတ်ဘူး သိ
တယ်ကွ... သိတယ်။ ငါ့သားမျက်နှာကိုထောက်ထားပြီး မသိချင်ယောင်
ဆောင်နေခဲ့တာ။ သားသိရင် ရှက်မှာ စိုးလို့ မျက်နှာငယ်မှာ စိုးလို့
ရေငုံနှုတ်ပိတ်နေခဲ့ပေမယ့် မင်းကို မသတိလို့ ငါ
အခန်းခွဲအိပ်ခဲ့တာကြပြီပဲ။ အဲဒီအတွက် မင်း ကျေနပ်နေခဲ့တာမဟုတ်
လား။"

"ကျေနပ်တယ်... သိပ်ကျေနပ်တာပေါ့။ အဲဒီအတွက် ရှင် ဘာဖြစ်ချ
င်လဲ...ကျွန်မနဲ့ ကွာရှင်းချင်လား။"

ဒေါ်ပတ္တမြားခင် စိန်ခေါ်သလို မျက်နှာကိုမော့ပြီး ပြောလိုက်တော့ ဦး
ကောင်းကင် ရှေ့တိုး လာပြီး မျက်နှာကို သေသေချာချာ စေ့စေ့စပ်စပ်
ကြည့်နေတာ ရွံရှာစက်ဆုပ်စွာ။ နဂိုကတည်းကမှ ပေါ့ပြက်ပြက်နိုင်တဲ့
မိန်းမကို အခု ငယ်ရည်းစားနဲ့ ပြန်တွေ့ပြီး အိမ်ထောင်ရေး ဖောက်ပြန်
နေတာလေ။

ကိုယ်ကလည်း ...

အစကတည်းက ဒီမိန်းမကိုချစ်လို့ ယူခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။ မိဘစ
ကားနားထောင်တဲ့ သားလိမ္မာလုပ်ခဲ့တာကိုက ကိုယ်မှားတာလေ။ ကိုယ့်
ချစ်သူအပေါ်မှာ ကျတော့ မချစ်လို့ မဟုတ်ဘဲ စိမ်းကား ပစ်ခွာထားရစ်ခဲ့
ရတာ။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာ အခုထိ ချစ်သူက တည်မြဲကိန်းဝပ်နေဆဲပေမယ့်
သားမျက်နှာကို ထောက်ထားပြီး ဖခင်ပီသစွာနဲ့ ကိုယ်ကတော့ ကိုယ့်အိ
မ်ထောင်ရေးအပေါ် သစ္စာကြီးခဲ့သူ။

"ငါ မင်းကို ဘယ်တော့မှ ကွာမပေးဘူး ပတ္တမြားခင်။ အဲဒါ မင်းကို
ချစ်လွန်းလို့ တော့ မဟုတ်ဘူး ။

"ဘာ"

ဦးကောင်းကင် ပြောလိုက်တာက အံ့ကြိတ်သံနှင့် ပါ။

"ငါ ကွာပေးလိုက်တာနဲ့ မင်း ဖြစ်ချင်တိုင်းဖြစ်ရင် ငါ့သား သိက္ခာကျမှာ စိုးလို့ ... နားလည်လား"

"ရှင်... သူများကို အပြစ်ပုံချပြီး ကိုယ့်အပြစ်ကို မဖုံးစမ်းပါနဲ့ ။ ရှင်က ရော ငယ်ရည်းစားကို အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားတာပဲ မဟုတ်လား"

"ဟ...ငါက ဖြူဖြူစင်စင် သန့်သန့်ရှင်းရှင်းနဲ့ လူမှုရေးအရ ကူညီထားတာကွ... မင်းလို မဖောက်ပြန်ဘူး"

"မဖောက်ပြန်ဘူး... ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်... တို့ က သန့်သန့်ရှင်းရှင်းပဲ၊ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေလို ကင်းကင်းရှင်းရှင်းနဲ့ နေကြတာ"

"အဟွန်း"

မဲ့ပြီးတစ်ချက်က ဘယ်လောက်အစွမ်းထက်သလဲဆိုရင် ဦးကောင်းကင် ရင်ဘတ်ကို နက်ဝင်သွားစေပြီး အောင့်သက်သက် ဖြစ်သွားစေ၏။

"ကျွန်မက ရှင်တို့ ကို အမြဲတမ်း မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့် နေနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ ကျွန်မကွယ်ရာမှာ ရှင်တို့ ဖောက်ပြန်နေတော့ရော ကျွန်မ သိမှာ မှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်လက်ခုပ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ရေကိုမှ မသောက်ရင် ရှင် သောက်ရူးလား"

"မင်း...တောက်"

"ဖေဖေ"

ကိုယ်မဟုတ်ဘဲနဲ့ ပြောတာကျ မခံနိုင်ဖြစ်ကာ လက်တစ်ဖက်မြှော

ကံတက်သွားပေမယ့် လေထဲမှာ တင်ပဲ ရပ်တန့်သွားခဲ့သည် လေ။ သူ့လက်ကို ဝင်ပြီးဆုပ်ကိုင်ထားသူက သားပါ။

"သား"

သူတို့ ပြောတာတွေကို သားများကြားသွားပြီလားဆိုတဲ့ စိုးရိမ်စိတ်က တစ္ဆေသရဲတွေ ခြောက်လှန့်တာခံလိုက်ရသည့် နှယ်။

"သား...မင်း"

"ဘယ်သူပဲ မယုံသည် ရှိစေ ဖေဖေစာရိတ္တကို သား ယုံပါတယ်"

"ဪ...မင်းပြောပုံက ငါ့ကိုတော့ မယုံဘူးဆိုတဲ့ သဘောလား"

အဓိက မိခင်ဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ...

"သားက ဖေဖေကို ယုံတယ်လို့ ပဲ ပြောတာပါ။ မေမေ့ကို မယုံဘူးလို့ တစ်ခွန်းမှ မပြောမိဘူး"

"မပြောပေမယ့် ပြောနေသလိုပဲ မင်းစကားက"

"အဲဒါ ... မင်း မလုံတဲ့ အိုး တုတ်ထိုးပေါက်နေတာလေ။ ကလေးကို ဘာမှ ပြောစရာလိုဘူး"

"ရှင် အသံကောင်းဟစ်မနေပါနဲ့ ။ အဓိကက ရှင်ပိုင်သလို ကျွန်မနဲ့ လည်း ဆိုင်တယ်"

"ဒါတော့ မင်း သိသေးသားပဲ"

မဲ့ပြီး ဒေါ်ပတ္တမြားခင်၏ အကြည့်က လင်းဆစ်ဆီသို့ ရောက်သွားပြန်၏။ မနှစ်သက်ဘဲ မွေးခဲ့ရသည့် တိုင် ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သားကိုတော့ သားမှန်းမသိရအောင် သူမက တိရစ္ဆာန်မှ မဟုတ်တာ။ အခု မသိနိုင်တာက ဒီကောင်မလေးအပေါ်လေ။ ကိုယ့်သားသမီးမဟုတ်တဲ့ သူများ သား

သမီးကို အမြင်ရှုပ်လို့ အိမ်ပေါ်ခေါ်တင်ထားစရာလား။

ငယ်ရည်းစားကို အိမ်မှာ ခေါ်ပြီး အလုပ်ပေးထားသည် အထိ သူမ သဘောထားကြီးခဲ့ပြီးပြီပဲဥစ္စာ။ အဲဒီသဘောထားကလည်း ကြီးချင်လို့ ကြီးပေးခဲ့တာတော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ကိုယ်ကလည်း ငယ်ရည်းစားကို အခုထိ အချစ်မပြယ်နိုင်စွာ ဆက်သွယ်ပတ်သက်နေမိသည် ဆိုတော့ ကိုယ့်အပြစ်ကို အသူ့အပြစ်နဲ့ ချေပစ်ချင်တဲ့ သဘောပါပဲ။

"အဲဒါတွေထားပါ ... ဒီကောင်မလေးကို မွေးစားဖို့ ကိစ္စ ကျွန်မ လက်မခံနိုင်ဘူး"

"ငါက မင်းဆန္ဒကို မေးနေလို့ လား။ ဆုံးဖြတ်ပြီးသားကိစ္စ ငါဘယ်တော့မှ မပြင်ဘူး"

"ဪ ... ရှင်က ဒီလိုလား"

"ဟုတ်တယ်"

"ကောင်းပြီလေ ... ထားချင်သပါဆိုလည်း ဒီအိမ်မှာ ထားပေါ့။ နောက်မှ တော့ ကျွန်မ ဆိုးတယ်လို့ မပြောနဲ့ ၊ ဟဲ့ ... ကောင်မလေး"

"အင်"

ကြောက်လို့ ခူးနှစ်ဖက်ကို ဖက်ထားတဲ့ လက်တွေက ခေါ်သံကြောင့် လန့်ဖျပ်ပြီး လွတ်ထွက်သွား၏။

"ခေါ်နေတာကြားလား"

"ဟုတ်...ကြား...ကြားပါတယ်"

"ကြားရင် ငါ့မျက်နှာကိုကြည့်စမ်း...ငါပြောတာကို သေသေချာချာ နားထောင်"

"ဟုတ်"

ကြည့်ဆိုတော့ ကြောက်ကြောက်နှင့် ပဲ ကြည့်လိုက်ရသည်။ ။

"ဒီအိမ်မှာ နေရင် ဒီအိမ်ရဲ့ စည်းကမ်းကို လိုက်နာရမယ်။ သူဌေးအိမ်မှာ နေရတယ်ဆိုပြီး သူဌေးလိုတော့ မနေချင်နဲ့ ။ အိမ်အလုပ်တွေ ဝိုင်းကူလုပ်ရမယ်...ကြားလား"

"ဟုတ်ကဲ့... သမီး လုပ်ပါ့မယ်"

"ဘာသမီးလဲ... နင်က တို့ သမီးမှ မဟုတ်တာ။ စကားပြောရင် သမီး... သမီးနဲ့ ထည့်မပြောစမ်းပါနဲ့ "

"မင်း...အဲဒီလို မကျပ်နဲ့ လေကွာ"

"ဒီကောင်မလေးကို ဒီအိမ်မှာ ထားချင်တယ်ဆိုရင် ရှင် ဝင်မပါပါနဲ့ "

ဦးကောင်းကင် မတတ်သာစွာနှင့် ပါးစပ်ပိတ်လိုက်ရ၏။ ကြောက်လို့တော့ မဟုတ်ဘူး လေ။ သူ့မှာ အပြစ်ရှိတာကို မပြောတာက သားမျက်နှာကြောင့် ဖြစ်ပြီး ကိုယ်ကလည်း မဟုတ်ပေမယ့် မြင်စရာ ဖြစ်အောင် ထားတို့ သားအမိကို အိမ်မှာ ခေါ်ထားမိတာကိုး။

အခု...

လင်းဆစ်နွယ်လေးကိုပါ ထပ်ခေါ်ထားသည် ဆိုတော့ မကျေပဲချေလိုက်ရတာမျိုးပါ။ ပြောပြီး ဒေါ်ပတ္တမြားခင် လက်ကိုင်အိတ်ကို တံတောင်ကွေးမှာ ချိတ်ပြီး ထွက်သွားသည့် နောက်မှာ ...

"သမီး...လင်းဆစ်"

"ရှင်"

"သမီး တော်တော်စိတ်ညစ်သွားပြီလား"

"ရပါတယ် ဦးဦး... သမီး... အဲ... လင်း... လင်းဆစ် အန်တီစကား
ကို နားထောင်မှာ ပါ"

သမီးလို့ မပြောရဘူးဆိုတော့ ကျွန်မလို့ လည်း မပြောတတ်တာမို့ ဒီ
လိုပဲ ပြောရတော့မှာ ပေါ့လေ။

"နားထောင်ပါ့မယ်ဆိုရင် သွား... မီးဖိုချောင်ထဲမှာ အန်တီထားကို ဝ
င်ကူလုပ်"

ပြောလိုက်တာက အဓိကမို့ ...

"သား"

"သူ့ကို သနားတယ်ဆိုတာ သား လက်ခံပါတယ် ဖေဖေ။ ဒါပေမဲ့ ဦး
စားမပေးပါနဲ့ "

"သားရယ်... သားညီမလေးလို လင်းဆစ်ကို..."

"သား သဘောမထားနိုင်ဘူး ဖေဖေ... သားက ဖေဖေရဲ့ တစ်ဦးတ
ည်းသောသား။ ကိုယ်နဲ့ သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ လူတွေကို ညီအစ်ကို
မောင်နှမတွေလို သဘောမထားနိုင်တာ သား တရားပါတယ်။ ကိုယ့်အ
မေရင်းကတောင် သားကို ဂရုစိုက်ဖော်မရတာ သူစိမ်းတွေက ဘယ်
လောက် မေတ္တာထားနိုင်မှာ မို့လို့ လဲ။ မေတ္တာငတ်လက်စနဲ့ ဆက်ငတ်
တာပဲကောင်းပါတယ်။ ဗိုက်ဆာတာကို ရေသောက်ပြီး အာသာဖြေတာ
မျိုး သား ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး"

"ဪ... သားရယ်"

ဦးကောင်းကင် စိတ်မကောင်းစွာ ညည်းတွားလိုက်မိ၏။ သူ့ အမေ
ကိစ္စတွေကို သားသိနေတဲ့ ပုံပါပဲ။ ဘယ်တုန်းကကတည်းက သိခဲ့တာလဲ
။ သိပြီဆိုရင် သားရင်ထဲမှာ ဒဏ်ရာရနေမှာ ပဲပေါ့။

ဒါပေါ့လေ...

သားမှာ လည်း မျက်စိတွေ၊ နားတွေရှိနေသည် ဆိုတော့ သိနေမှာ ဆ
န်းမှ မဆန်းဘဲဥစ္စာ။